

သိန္နသူ

သုဝဏ္ဏပြတယ်ပြောင်

အမြီးထောင်

ဓာတ်ပုံထဲက ကဝေမ

နေလုံးနီနီကြီးသည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း သစ်ပင်တန်းပေါ်တွင် မေးတင်လျက်ရှိသည်။ ရေပြင်၌ နောက်ကျိကျိရွံ့ရေတို့ စီးမြောနေ၏။ အမှိုက်သရိုက် ဒိုက်ဒရောများမှာ ရေစီးနှင့်အတူ မြစ်ထဲမှ ပင်လယ်ဝဆီသို့ ခရီးနှင်လျက်ရှိသည်။ ဆိပ်ခံဘောတံတားအစပ်တွင် ထိုင်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်သည် မြစ်ပြင်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးမောကြည့်ရင်း အတွေးလွန်နေပုံရသည်။

ထို့နောက် တစ်စုံတရာကို သတိရဟန်ဖြင့် ပခုံးတွင် လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြုတ်သည်။ ပြီးလျှင် ဇစ်ကိုဖွင့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကိုနှိုက်၍ ရှာဖွေပြီး ထုတ်ယူသည်။ လက်ထဲတွင် ပါသော အရာမှာ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘန်တစ်ခု ဖြစ်၏။ အယ်လ်ဘန်ထဲတွင် ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံသာပါသည်။

လူငယ်က ထိုဓာတ်ပုံနှစ်ပုံအနက် တစ်ပုံကိုယူပြီး စားမတတ်ဝါးမတတ် ကြည့်သည်။ ပါးစပ်မှ လည်း တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ အံ့ကြိတ်သည်။ ထို့နောက် ဓာတ်ပုံကို နှုတ်ခမ်းဖျားနှင့် ကိုက်လျက် အယ်လ်ဘန်ကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်သည်။ တစ်ဖန် ကျောပိုးအိတ် ဇစ်ပိတ်ပြီး ပါးစပ်တွင် ကိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံကို လက်နှင့်ယူ၍ ရပ်လိုက်သည်။ ရပ်မိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြေလှမ်းကျဲကြီးများ နှင့် ဘောတံတားနှုတ်ခမ်းအထိ တစ်လှမ်းခြင်းလျှောက်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်

က် ရေပြင်ကို တွေဝေငေးမော ကြည့်နေသည် ။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်၏ အလန့်တကြား အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည် ။

"ဟေ့ သူငယ်၊ မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့၊ ပြန်ဆုတ်၊ ပြန်ဆုတ်၊ နောက်ပြန်ဆုတ်"

အထိတ်တလန့် အော်သံကြောင့် အသံလာရာဆီသို့ လူငယ်က သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ ထိုအခါ စွပ်ကျယ်ဂျိုင်းပြတ်အဖြူ၊ ကာကီဘောင်းဘီအတို ဝတ်ဆင်ထားသော တရုတ်ကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည် ။ အရွယ်အားဖြင့် ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိပြီး ကျန်းမာရေးကောင်းသောကြောင့် စိုပြည်သော အသားအရေနှင့် သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော အမူအယာရှိ၏။ ထိုတရုတ်ကြီးက အော်ဟစ်တားမြစ်ရုံသာ မက လူငယ်အနား လျင်မြန်စွာရောက် လာပြီး ဆတ်ခနဲဆွဲကာ ဘောတံတား အလယ်သို့ ခေါ်လာသည် ။

ထို့နောက် တရုတ်ကြီးက သူထင်ရာမြင်ရာတွေကို ပြောတော့သည် ။

"လူ့အသက်တစ်ချောင်း ရဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူးကွ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်က အပ်တစ်စင်းနဲ့ လူ့ပြည်ကအပ် တစ်စင်း ထိဖို့ လွယ်ချင်လွယ်မယ်၊ လူဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ရလာတဲ့ လူ့ဘဝကို အသက်ထက် ဆုံး အေးချမ်းစွာနဲ့ နေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်၊ ဒါတောင် လူဆိုတာ သေမျိုးမို့ မသေချင်ဘူးဆိုပြီး ဘယ်မှာ ပုန်းပုန်း သေမင်းက မျက်စိမလျန်းဘူး၊ သေမှာ ပဲ၊ အေး အချိန်မတန်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံတာတော့ သူရဲဘောကြောင်လွန်းတယ်ကွာ၊ တစ်နေ့နေ့ သတ္တဝါတွေဟာ သေခြင်းတရား လေးမျိုးထဲက တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ သေကြရမှာ ပဲကွ၊ သေခြင်းတရား လေးမျိုးဆိုတာ အတိတ်ဘဝကံကုန်လို့ သေခြင်း၊ သက်တမ်းကု

နီလို့ သေခြင်း၊ ကံမကုန်သက်တမ်း မကုန်ဘဲ သေခြင်း၊ ကံလည်း ကုန်သက်တမ်းလည်း ကုန်လို့ သေခြင်းတဲ့ ၊ အဲဒီလို သေခြင်းတရားလေးပါးထဲက မင်းလို ကံမကုန်သက်တမ်း မကုန်သေးဘဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေကြောင်းကြုံရင် ဥပစ္ဆေဒကကံထိုက်ပြီး အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာတိုင် အစိမ်းသေ သေတဲ့ ဘဝနဲ့ နေရမှာ ကွ"

ထိုတရုတ်ကြီးက ဆိပ်ခံဘောတံတား တစ်ဖက်စွန်းတွင် ငါးမျှားနေရာမှ ထ လာပြီး လူငယ်ကို တရားလာချနေခြင်း ဖြစ်သည် ။ လူငယ်က တရုတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ...

"ဦးလေးကြည့်ရတာ မြန်မာတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး၊ တရုတ်သံဝဲဝဲနဲ့ တရုတ်လူမျိုးလား"

တရားဟောဓမ္မ ကထိကလေသံဖြင့် ပြောနေသော တရုတ်ကြီးကို လူငယ်က ပြောလိုက်သည် ။

"အေးကွ၊ ငါ့နာမည်က ဝိနံစံလို့ ခေါ်တယ်၊ ငါတို့ က လျူမျိုးနွယ်ဆိုတော့ လျူဝိနံစံပေါ့ကွာ၊ အဲဒါအသာထား မင်းက ဘာကြောင့် သေကြောင်းကြုံရတာလဲကွ"

တရုတ်ကြီးက သူ့နာမည် အပြည့်အစုံကို ပြောပြီး လူငယ်ကို မေးသည် ။

"ဟာ ပေါက်တီးပေါက်ရှာဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် သေကြောင်းကြုံရမှာ လဲ"

"ဟင် ငါ့ရဲ့ ဟောဒီမျက်လုံးကြီး နှစ်လုံးနဲ့ သေသေချာချာ မြင်လို့ ပြောတာကွ၊ မင်း ငါ့ကို လိမ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ၊ ငါ ကလေး မဟုတ်ဘူး "

"တကယ်ပြောတာပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဦးလေးကို ဘာလို့ လိမ်ရမှာ

လဲ"

လူငယ်က တရုတ်ကြီးကို ရှင်းပြသည် ။ တရုတ်ကြီးက လူငယ်၏ စကားကို မယုံနိုင်သေးဘဲ ခေါင်းတရမ်းရမ်းလုပ်နေသည် ။ ပြီးမှ

"ဒါဖြင့် မင်းက ဘောတံတားအစပ်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ၊ ရေထဲခုန်ချသေကြောင်းကြံဖို့ မဟုတ်ဘူး လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေးက ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးတာပဲ၊ ဟောဒီဓာတ်ပုံကို ရေထဲလွှင့်ပစ်မလို့ ဗျ"

"ဟေ ဟုတ်လား၊ ဆောရီးကွာ၊ ငါ အပိုအလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်နေမိတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်က မရှင်းဘူးကွ၊ ငါးမျှားနေရင်း မင်းကို ငါ အကဲခတ်နေတာ၊ သက်ပြင်းချလိုက်၊ အံ့ကြိတ်လိုက်၊ ငေးမောတွေဝေလိုက်နဲ့ ၊ ပြီးတော့ ဘောတံတား အစပ်ကိုထသွားတော့ ရေထဲခုန်ချမယ်ထင်တာပေါ့၊ အခု မင်းပြောမှ ပဲ ငါ့အထင်နဲ့ အမြင်လွဲသွားတာကိုး၊ အဲ တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်ကွ၊ မေးရမလား"

တရုတ်ကြီးက လူငယ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်ရင်း ပြော၏။

"ဘာမေးချင်လို့ လဲ၊ မေးလေ၊ ကျွန်တော်ဖြေနိုင်တာဆိုရင် ဖြေပုံမယ်"

လူငယ်က လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သည် ။

"ငါ့အမြင်မှာ မင်းဟာ စိတ်ညစ်စရာ၊ ဒါမှ မဟုတ် စိုးရိမ်သောကတွေ ရင်မှာ ပိုက်ထားပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေသလိုပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ စိတ်မရှိနဲ့ နော်"

တရုတ်ကြီးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်သည် ။

"ဦးလေးအထင် မမှားပါဘူး၊ စိတ်ဓာတ်မခိုင်မာတဲ့ လူတစ်ယောက် သာဆိုရင် ကျွန်တော့်လို ခါးသီးတဲ့ ဘဝ၊ နာကျည်းစရာ အတိတ်က ဒဏ် ရာဒဏ်ချက်တွေကြောင့် လူပြည်မှာ ကြာကြာ နေချင်စိတ် ရှိမယ် မထင် ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့် ဘဝဇာတ်လမ်းစုံကို ပြန်ပြောပြဖို့ အချိန်တွေ အများကြီး ယူရမှာ ၊ ဦးလေး ငါးမျှားဖို့ အချိန်မရဘဲ စီးပွားရေး ထိခိုက် နေပါဦးမယ်"

လူငယ်က တရုတ်ကြီး အလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက်ဖြစ်မည်စိုး၍ သတိ ပေးသည် ။

"ရပါတယ်ကွာ၊ ပြောနိုင်ရင်သာပြောပါ၊ ငါက ဒါမျိုး နားထောင်ရမ ယ်ဆို ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ပဲ ငါ့လူရေ၊ လူ့အသက် လူ့ဘဝအတွေ့အကြုံ တွေကို တစ်ထိုင်တည်း ကြားရမှာ ဆိုတော့ တစ်ရက်တာဝင်ငွေနဲ့ လဲနိုင် ပါတယ်ကွာ၊ ထမင်းတစ်နပ် မစားရရုံ၊ ဝင်ငွေတစ်နေ့စာ လျော့ရုံနဲ့ ထူးပြီး ဆင်းရဲမွဲတေမသွားပါဘူးကွ၊ မင်းလည်း ရင်ဖွင့်လိုက်ရတော့ စိ တ်သက်သာသွားတာပေါ့"

တရုတ်ကြီးက လူငယ်ကို ဘောတံတားအစွန်းရှိ သင်္ဘောကြီးချည်ရ န် ပြုလုပ်ထားသော သံတိုင်လုံးငုပ်ကြီး အနီးသို့ ခေါ်လာသည် ။ ထို့နောက် သံတိုင် လုံးကြီးများကို ကျောမှီကာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်သည် ။

"ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ နာကျည်းစရာကောင်းလှတဲ့ နောက်ကြောင်းကို ထိုင်စဉ်းစားနေတာ၊ စဉ်းစားရင်း ဒေါသထွက်လာ လို့ အတိတ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ ဟောဒီဇာတ်ပုံကို ရေထဲပစ်ချဖို့ ထအသွား ဦး လေးက တားလိုက်တာပဲ"

လူငယ်က မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီး၏ အဝေးတစ်နေရာကို ငေးကြည့်ရင်း ပြောသည် ။ ထို့နောက် လက်တွင် ကိုင်ထားသော ဓာတ်ပုံကို

တရုတ်ကြီး၏ လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။ တရုတ်ကြီးက ဓာတ်ပုံကို လှမ်းယူပြီး ဘောတံတားပေါ်တွင် ထွန်းညှိထားသော မာကျူရီမီးရောင်နှင့် သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ။

"အားပါး၊ တယ်လှတဲ့ မိန်းကလေးပါလား၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ကလည်း ပန်းပုရုပ် တစ်ရုပ်လို အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်တယ်ဟေ့၊ ထုံးထားတဲ့ ဆံထုံးကြီးကလည်း နက်မှောင်နေတာပဲ၊ မျက်နှာလေးက ငွေသော်တာလမင်းလို ဝင်းဝင်းပပ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်နဲ့ စွဲမက်စရာပဲကွ၊ ဧကန္တ၊ သူကမင်းကို ပစ်သွားတာ မဟုတ်လား၊ အေးလေ၊ သည် လောက်ချော သည် လောက်လှတဲ့ ရည်းစားနဲ့ ကွဲမှ တော့ မင်း အတော့်ကို နာကျည်းခံစားရမှာပဲ"

တရုတ်ကြီးက သူ့အထင်ကို ခန့်မှန်းပြောဆိုရင်း လူငယ်ကို သနားကရုဏာ သက်နေသည်။ ။

လူငယ်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကျောပိုးအိတ်ဇစ်ကို ဖွင့်ကာ အယ်လ်ဘန်ကိုထုတ်ပြီး တရုတ်ကြီးကိုပြသည်။ ။

"ကဲ၊ ဦးလေး၊ ဒီမှာ နောက်တစ်ပုံကို ကြည့်ပါဦး"

တရုတ်ကြီးက ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘန်ကို လှန်ကာ လူငယ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်သည်။ ။ လူငယ်က ဆက်ပြောသည်။ ။

"ပထမဓာတ်ပုံထဲက မိန်းမက ကျွန်တော့်ရည်းစား မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ကဝေမ မိန်းမယုတ် တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံပဲ၊ သူ့ရဲ့ အလှအပ မာယာကြော့ကွင်းတွေနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေကို သိမ်းသွင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို ရှင်ကွဲတစ်မျိုး သေကွဲတစ်နည်း ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်၊ အမေနဲ့ အဖေကို ကွဲအောင်လုပ်၊ အဖေကို ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ဘဝထဲကနေ ဖဲ့ယူသွားခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ဓာတ်ပုံကို မမြင်ချင်တော့လို့ ရေထဲပစ်မလို့ လု

ပံ့ခဲ့တာ၊ ခုတော့ မပစ်တော့ပါဘူး၊ ဒီဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး သူ့ကို ကျွန်တော် မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမယ်၊ တွေ့ရင် ပြိုကွဲသွားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအတွက် လျော်ကြေးတောင်းမယ်"

လူငယ်က တုန်ယင်လှိုက်လှဲသော အသံဖြင့် ပြောသည်။ ။ တရုတ်ကြီးက

"ဘာ၊ လျော်ကြေး ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက် တောင်းမှာ လဲ၊ သူက ဆင်းရဲမွဲတေနေရင်ကော"

ဟု တအံ့တဩ မေး၏။

"ကျွန်တော်တောင်းမယ့် လျော်ကြေးက ငွေ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့အသက်ပဲ၊ သူ့အသက်သာရရင် ကျွန်တော့် အသက် သေသေ၊ အို ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဗျာ"

လူငယ်၏ အသံကျယ်သွားသဖြင့် ဘောတံတားပေါ် လေညင်းခံရန် လာသူများက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ။

"အဲဒါ ကျွန်တော် ငါးနှစ်သားလောက်က ရိုက်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ဓာတ်ပုံပါ၊ ညာဘက်က ကျွန်တော့် အဖေ ဦးဘသိုက်၊ အလယ်က ကျွန်တော်၊ ဘယ်ဘက်နံဘေးက ကျွန်တော့်အမေ ဒေါ်မြရင်တဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ကစဉ့်ကလျဲ ဖြစ်အောင်၊ အစည်းပြယ်အောင်၊ စီးပွား ပျက်ပြီး ဘဝကြမ်းအောင် အိုဗျာ၊ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်အဖေကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဘဝနဲ့ သေအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ တရားခံက ခုန ဓာတ်ပုံထဲက ပုရိသသိုက်သမား မနှင်းမြိုင်ပဲဗျ"

လူငယ်က ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံထဲမှ လူများ နှင့် မိမိဘဝ နောက်ကြောင်းကို အစပြုသည်။ ။

"ဪ ဒီလိုလား၊ ငါက ဓာတ်ပုံကြည့်ပြီး ဓာတ်ပုံထဲက မနင်းမြိုင်ကို မင်းနဲ့ သက်တူရွယ်တူပဲ ထင်နေတာ၊ ဒါနဲ့ မင်း အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ၊ နာမည်လည်း မသိရသေးပါလား၊ ငါ သိအောင် ပြောပြမှ ပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ အတိတ်ဇာတ်လမ်းက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလို့ တစ်ဆက်တည်း ဆက်ပြောပါကွ၊ ငါ တကယ်စိတ်ဝင်စားလို့ ပါ"

တရုတ်ကြီးဝိန်စံက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဆေးတံ ထုတ်ကာ ပါးစပ်တွင် တွေ့သည် ။ ထို့နောက် တစ်ဖက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်လျှိုကာ ဇင်းနစ်မီးခြစ်ထုတ်ခြစ်ပြီး မီးညှိသည် ။ ဆေးတံ မီးစွဲသောအခါ သုံးလေးဖွာ ဖွာပြီး မျက်စိကလေးစင်း၍ လူငယ်ပြောမည့် ဇာတ်လမ်းကို ဇီမိနှင့် နားထောင်ရန် ဟန်ပြင်သည် ။

"ကျွန်တော့်နာမည်က လူရဲပါ၊ အခုလာမယ့် ဝါဆိုလဆန်း (၃) ရက်နေ့ဆို အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်ပြီ၊ ဒီအသက် ဒီရွယ်အထိ အိမ်မရှိ၊ ယာမရှိ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဒုက္ခမျိုးစုံခံပြီးနေလာခဲ့ရတာ ဒေါ်နှင်းမြိုင် ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကြောင့်ပဲ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် သတ်ချင်တယ်ဗျာ"

ပြောရင်းဆိုရင်း လူရဲ၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ အိုင်ထွန်းလာသည် ။ ထို့နောက် ပါးပြင်သို့ စီးကျကာ ထိုမှ တစ်ဆင့် ဘောတံတားကြမ်းပြင်သို့ ကျသွားသည် ။ လူရဲက သူ့ဘဝ၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြပါလေတော့သည် ။

